

Karšta 7-oji
autorės knyga –
bestselerio
**IŠLAISVINK
MANE**
tesinys!

APSAUGOK MANE

AGNĖ BAUSIENĖ

AGNĖ BAUSIENĖ

APSAUGOK MANE

Romano IŠLAISVINK MANE tęsinys!

Romanas

Neitas

Paskutinis dalykas, kurį prisiminiau, o gal įsivaizdavau, buvo Lėja. Jos veidas nakties tamsoje, jos plaukai, kutenantys mano skaudančią odą, ir karštos ašaros, krintančios ten, kur prieš kelias akimirkas smūgiavo Domas.

Negirdėjau nė sirenų, nors Lėja sakė, kad jos jau visai netoli. Nejaučiau nė vakaro vėsos. Galiausiai dingus skausmui įstengiau užsimerkti.

– Nagi, pagauk mane, jei gali, – Lėjos suknelė draikstėsi vėjyje. Ji bėgo basa nuo manęs per didelę pievą ir vis atsisukdama viliojo ją vytis. Taip ir dariau. Be vargo pribėgau ir sugavęs švelniai parverčiau ant žolės. Jos plaukai pasklido žydinčiuose dobiluose, o veide

puikavosi plati šypsena. Ji nebuvo pavargusi nuo bėgimo, nes visai nesistengė nuo manęs atitrūkti. Popiečio saulė kaitino odą ir visai netoli čiurlenantis upelis kvietė išsimaudyti.

– Tu net nesistengi pabėgti nuo manęs, – pasakiau.

– O aš ir nenoriu nuo tavęs bėgti, – šypstelėjo ir pritraukė mane arčiau. Jos oda kvepėjo jazminais ir obuoliais. Prigludęs prie jos kaklo įkvėpiau pilnus plaučius aromato. Lėja atlošė galvą ir apsivijo mano juosmenį kojomis, – noriu taip būti amžinai.

– Ir būsim, pažadu.

Viskas kaip per miglą. Lyg tirštame rūke mėginčiau įžiūrėti, kas vyksta už poros šimtų metrų. Nenučiuokiau, kas vyksta. Ar aš vis dar Lėjos glėbyje laikiu pagalbos? O gal numiriau? Pastaroji mintis privertė mano širdį plakti greičiau. Bet, jei ji plaka, vadinasi, negaliu būti miręs.

Pirmiausia išgirdau įkryrų pypsėjimą prie pat ausies. Jei tik būčiau galėjęs pajudinti ranką – būčiau sudaužęs tą daiktą, kuris taip įkyriai pypsi.

Vėliau pajutau malonią šilumą ant kūno ir šaltą skystį, tekantį mano venomis. Aitrus vaistų kvapas dirgino nosį. Ryški šviesa skverbėsi pro akių vokus, bijojau atsimerkti. Pabandžiau giliai įkvėpti ir kūną nudiegti

aštrus skausmas. Lengvai aiktelėjau iš netikėto jausmo. Negalėjau tiksliai pasakyti, kur skauda. Maudė visur.

– Neitai? – Švelnus Lėjos balsas buvo visai arti manęs, todėl privalėjau atsimerkti ir įsitikinti, ar ausys manęs neapgauna.

Atsimerkti pavyko tik iš trečio karto ir tik tada, kai kažkas išjungė šviesą.

– Lėja? – paklausiau nedėdamas didelių vilčių.

– Aš čia.

Pasukau galvą jos balso link. Lėjos akys buvo paraudusios, ant skruostų matyti išdžiūvusių ašarų pėdsakai. Vietomis jos veidas buvo šiek tiek purvinas, plaukai surišti į kasą, bet susivėlę.

– Kodėl tu čia? – gergždžiančiu balsu paklausiau.

– O kur daugiau turėčiau būti? – jos skruostu ritosi šviežia ašara, o po jos dar viena.

– Toli...

– Jei manai, kad tave paliksiu, labai klysti, – ji palinkusi prie manęs pabučiavo į skruostą. Norėjau jausti jos lūpų švelnumą ir šilumą, bet pajutau tik skausmą.

– Kas nutiko? – paklausiau, negalėdamas nieko prisiminti. Lėja man viską papasakojo, kas nutiko iki tol, kol atsibudau. Pamažu prisiminimai sugrįžo. Kaip ir sugrįžo tai, jog Domas negyvas. Širdį lyg peiliu

perskrodė skausmas. Nežinojau, ką turėčiau kaltinti. Jį, kad mane vijosi, ar save, kad bėgau. – Kiek laiko aš čia? – Nemėgau ligoninių.

– Apie aštuonias valandas, – Lėja žvilgtelėjo į laikrodį. Dabar buvo pusė penkių ryto. Greitai visa ligoninė sukils ant kojų.

– Mes turim eiti, – norėjau atsisėsti lovoje. Nors skausmas ir nepakeliamas, gulėti ir ilsėtis negalėjau.

– Kur eiti? – nustebo Lėja ir sustabdė mane, uždėjusi rankas ant krūtinės.

– Iš ligoninės. Tu manai, Adrianui bus sunku mus čia surasti? Neabejoju, kad Markas su Kajumi jau ieško manęs.

– Galbūt Adrianas nieko nežino. Jei jis pasiuntė Domą, o iš jo jokių žinių nėra...

– Juo labiau. Jei nėra jokių žinių, vadinasi, į paiešką pasiųsti kiti.

– Tai tu tiesiog nori išeiti iš ligoninės? Tau reikia pasveikti. Negali toks sužalotas išsigydyti pats. Tau lūžo šonkauliai ir tu peršautas, – ji patraukė ligoninės apdarą nuo mano šono ir ant klubo pamačiau užklijuotą žaizdą. Iš viso jaučiamo skausmo buvo sunku atskirti, kas kur skauda. Tiesiog kiekvienas judesys sukeldavo vis naują skausmą. Kai kurie iš

jų lengvi, primenantys po intensyvaus sporto atsiradusį maudimą, kai kurie staigūs ir aštrūs, priverčiantys aiktelėti arba sustoti ir palaukti, kol atlėgs. Neįsivaizdavau, kaip reikės pabėgti, bet nesiruošiau laukti padėtas kaip ant lėkštutės, kad mane ateitų ir pasiimtų.

– Mums reikia išeiti, jei nenorim grįžti pas Adrianą. Tau jis gal ir leistų gyventi, bet man... Imk, – atkišau lapelį, kurį radau šalia lovos ant staliuko ir, užrašęs telefono numerį, įdaviau Lėjai, – pasakambink šiuo numeriu ir pasakyk, kad už dešimties minučių prie ligoninės reikia automobilio.

– Kieno čia numeris? – paklausė ji.

– Draugo. Prašau, tiesiog padaryk kaip sakau. – Jos akyse mačiau abejones ir nerimą, bet į šiuos jausmus dabar nebuvo laiko kreipti dėmesio. Jei pavyks iš čia pabėgti ir pasislėpti, galėsiu apie tai pagalvoti. – Tik nesielsk įtariai.

– Gerai, – pasakė ji ir išėjo iš palatos.

Kol Lėja grįžo, šiaip ne taip išlipau iš lovos. Skaumas buvo nepakeliamas, bet neturėjau tokios prabangos vėl atsigulti ir laukti, kol pasveiksiu. Ištraukęs kateterį numėčiau ant grindų. Šalia lovos radau padėtus savo purvinus ir suplėšytus drabužius.

Kelnes apsimaui buvo kur kas lengviau, nei tikėjau-si. O štai apsivilkti marškinius tikras iššūkis. Dar niekada nebuvo susilaužęs šonkaulių ar buvęs peršautas, todėl ir skausmas nemaloniai nepažįstamas.

Marškiniai buvo su skyde, o jų šone didžiulė kraujo dėmė. Kvapas taip pat ne itin puikus. Bet negalėjau iš ligoninės išeiti su naktiniais. Arba nuogas. Apsivilkau švarką, jis šis šiek tiek pridengė mano skurdžius marškinius.

Netrukus grįžo ir Lėja. Šiek tiek nustebau. Juk įsitikinsi, kad aš gyvas ir kad man viskas gerai, vėl turėjo progą pabėgti.

– Paskambinau, – sušnabždėjo.

– Budinti seselė yra?

– Yra, bet ji žiūri televizorių ir abejoju, ar mus pastebės, jei eisim tyliai.

– Gerai, – apsidairiau palatoje, ar nieko nepalikau, lyg išvykčiau iš viešbučio baimindamasis palikti vertingą asmeninį daiktą, ir paėmęs Lėją už rankos išėjau.

Greitai eiti negalėjau. Bet stengiausi kaip įmanydamas. Tvirtai laikiau Lėjos ranką, bet ne dėl to, kad bijojau, jog ji visgi pabėgs, bet dėl to, jog dabar ji buvo mano ramstis.

Koridoriuje beveik tamsu. Švietė tik viena lempa prie budinčios seselės stalo. Dabar ta vieta tuščia. Stalas nukrautas dokumentais, o telefono ragelis nukeltas nuo aparato. Tiesiai už kėdės, kurioje turėjo budėti seselė, buvo nedidelis kambarėlis. Tikriausiai ten seselės gerdavo kavą ir ilsėdavosi pertraukų metu, bet dabar to kambarėlio durys plačiai atidarytos ir iš ten sklido duslus televizoriaus murmesys ir blausus mirgėjimas.

Lėja ėjo pirma, iš paskos vesdamasi mane kartu. Gerai. Ji kur kas geriau žinojo, kur eiti.

Prasmukome pro budinčią seselę nepastebėti. Vis galvojau, ką reikėtų jai pasakyti, jei pamatytų mus sliūkinančius iš ligoninės.

Pasirodo, buvome ketvirtame ligoninės aukšte. Naudotis liftu būtų buvę neprotinga, ypač kad ligoninėse būna įmontuotas garsinis pranešimas apie lifto atvykimą ir aukštą. Todėl lipti iš ketvirto aukšto buvo tikras „malonumas“. Nesiskundžiau. Džiaugiausi, kad nereikia bėgti laiptais žemyn ir gelbėtis nuo besivejančių Adriano pakalikų.

Nulipti truko visą amžinybę. Lėja matė, kaip man sunku ir kiekvienas žingsnis sukelia skausmą, bet pats to negalėjau patvirtinti balsu. Nenorėjau ir nemokėjau būti silpnas.

Kadangi iš ligoninės ištrūkti truko visą amžinybę, mašina, kurią turėjo atvaryti draugas, jau laukė požeminėje aikštelėje. Pilkas, niekuo neišsiskiriantis penktos klasės BMW, kurio arkos aplink ratus jau pradėjusios rūdyti. Matas sukosi puikiai. Abejoju, ar jis klausė Lėjos, kam reikalingas automobilis, bet jis tikrai suprato, jog man reikia nekrentančio į akis.

Kad ir kaip norėjau vairuoti pats, jaučiau, kaip mano kūną pradeda mušti karštis. Man reikėjo pailsėti. Leidau vairuoti Lėjai, o aš sėdėjau šalia ir sakiau, kur važiuoti. Mintyse meldžiau, kad nepanirčiau į miegą anksčiau laiko, nes ji nežinos, kur reikia važiuoti. Navigacijos ar telefono taip pat neturėjom, tad privalėjau išlikti sąmoningas.

Lėjai vingiuojant naktinėmis miesto gatvėmis ir į automobilį plūstant gaiviam orui, pasijutau šiek tiek geriau. Nors to negalėjau pasakyti apie savo šautinę žaizdą. Šviežias, skaisčiai raudonas kraujas pamažu ėmė sunktis pro tvarstį. Man reikėjo kuo greičiau pasiekti Mato namus.

Atlenkiau apsaugą nuo saulės ir atidengiau veidrodėlį. Atrodžiau tragiškai. Ant veido ne viena mėlynė, o ant skruosto prakirsta žaizda, kuri buvo sukabinta dviem siūlėmis. Uždengiau veidrodėlį, negalėdamas

į save žiūrėti. Keista, kad Lėja manimi tokiu nepasibaisėjo.

Dar po kelių posūkių Mato namai jau buvo mums prieš akis. Visą kelią dairiausi atgal, ar tik mūsų neseka koks automobilis, bet miesto gatvės buvo tuščios ir iš paskos tikrai niekas nevažiavo. Mažiausiai norėjau prišaukti bėdos ir savo senam draugui.

Namo languose jaukiai šviesu, bet pro užtrauktas užuolaidas nebuvo galima nieko matyti. Žinojau, jog Matas nemiega, juk ką tik pristatė automobilį į ligoninę. Keista, kad nepasiliko jame palaukti manęs.

Paspaudžiau skambučio mygtuką prie vartų ir laukiau. Po kelių signalų vartai subraškėjo ir ėmė vertis.

Nepamenu, kada paskutinį kartą mačiau Matą. Nors mus ir skyrė tik pusė miesto, matėmės retai. Gal dėl to, kad aš dirbau pas Adrianą ir jis nenorėjo nieko bendro turėti su narkotikų prekeiviais, o gal dėl to, kad gyvenome užimtus gyvenimus. Bet galiu drąsiai teigti, jog bendravimo stoka tikrai nesumenkino mūsų draugystės. Kitu atveju jis nebūtų man padėjęs.

Vos tik Matui pravėrus namo duris, nešvaistėme laiko labindamiesi. Kaip įmanoma greičiau įėjome su Lėja į vidų ir Matas užrakino duris.

– Kas tau nutiko? – su pasibaisėjimu akyse paklausė Matas, kuris atrodė kiek kitaip, nei mačiau jį paskutinį kartą. Dabar jo veidą puošė ilga barzda, o ant nosies buvo akiniai. Plaukai labai trumpi, nors anksčiau buvo bent sprindžio ilgio. Pripažinsiu, aš vos jį atpažinau.

– Adrianas nutiko...

Lėja

Kol Neitas pasakojo viską, kas įvyko per pastarąsias dvylika valandų, aš nuėjau išsimaudyti į dušą. Neito draugas Matas maloniai pasiūlė jaustis kaip namie, tad mano pirmasis klausimas buvo, kur galėčiau nusiprausti. Jaučiausi ir buvau siaubingai purvina. Nuo manęs sklido prakaito kvapas, drabužiai dėmėti ir įplyšę. Apie plaukus geriau nė nekalbėsiu. Žinojau, kad čia mes esame saugūs, bent jau šį rytą, tad nesisukbindama kruopščiai nusiprausiau.

Supratau, kad dabar laukia slapstymasis ir bėgimas. Tik nebuvo tikra, ar kartu su Neitu, ar man vienai. Su juo viskas būtų taip paprasta, bet per mane jis tiek daug ištverbė ir taip smarkiai nukentėjo, kad

nebežinau, ar sąžinė leis jį toliau taip kankinti. Be to, aš nežinojau, ar jis pats pasiryžęs toliau man padėti. Galbūt jis jau gailisi ir svarsto, kaip viską atitaisyti. O galbūt, kol maudžiausi, jis jau išėjo ir paliko mane vieną.

Paskutinių minčių vedama išbėgau iš vonios kambario apsisiautusi dideliu rankšluosčiu, tikėdama si baisiausio, o svetainėje, tamsoje, kurios ramumą drumstė viena neryški žvakė, pamačiau sėdinčius Neitą ir Matą. Nutilę abu sužiuro į mane.

– Ar viskas gerai? – paklausė sutrikęs Neitas.

– T... taip... tik... – į mano skruostus plūstelėjo gėda ir aš stipriau rankomis suspaudžiau rankšluostį, – mano drabužiai suplyšę ir purvini...

– Namie nėra moteriškų drabužių, bet jei tinka, galiu pasiūlyti saviškius, – tarė Matas ir negalėjau atsisakyti.

– Ačiū, – tarstelėjau, kai šis pakilo nuo fotelio ir nuėjo į antrą aukštą atnešti drabužių.

– Kaip tu? – paklausė Neitas.

– Aš? Man viskas gerai. Kaip tavo... viskas? – Nežinojau, nuo kurio jo sužalojimo reikėjo pradėti klausimą. Juk buvo sumuštas, sulaužytas, susiūtas... Skaudu į jį tokį žiūrėti.

– Geriau. Matas suleido morfino, tad skausmo beveik nejaučiu, – nusišypsojo ir šypsena beveik mane įtikino.

– Kas bus toliau? – paklausiau dirstelėjusi pro langą, už kurio jau pradėjo švisti.

– Na... – nutilo Neitas.

– Štai, – girgždančiais laiptais nusileido Matas ir ištiesęs kelis rūbus priėjo prie manęs.

– Ačiū, – nusišypsojau ir nuėjau atgal į vonią apsirengti.

Matas atnešė pilkos spalvos sportines kelnės ir tokios pat spalvos džemperį. Jis buvo liekno sudėjimo, tad rūbai atrodė tik šiek tiek per dideli. Jaučiausi patogiai.

Iš vonios išėjau susirišusi plaukus į aukštą kuodą ir daug gaivesnė bei švaresnė nei prieš akimirką.

– Dabar mano eilė, – pasakė Neitas, kuris rankose taip pat laikė jam atneštus drabužius. Klestelėjau į Neito vietą, akimis aplydėdama jį į vonią. Matas pastūmė arčiau atidarytą alaus skardinę, bet aš atsakiau. Išgerti galėsiu, kai žinosiu esanti tikrai saugi. Tik kažin kada tai bus.

– Negeri? – paklausė žemu balsu Neito draugas.

– Ne tas galvoje.

– Na taip... Įspūdingą istoriją papasakojo Kopas, – jis gurkštelėjo alaus, – žinojau, kad jis garbingas ir žodžio besilaikantis vyras, bet kad savo gyvenimą galėtų aukoti dėl moters...

– Savo gyvenimą?

– Juk nemanai, kad po visko jis galės ramiai sau dirbti apsaugininku kitur ar iš viso kur nors saugiai dirbti. Arba tu... net ir būdami laisvėje, jūs nebūsit laisvi. – Mato žodžiai nugulė mano krūtinėje, lyg jie svertų visą toną. Negi Adrianas tikrai toks įtakingas, jog galėtų mus susekti, kad ir kur slėptumės?

– O jei mes išvažiuotume iš Lietuvos?

– Net jei ir pavyktų ištrūkti iš Lietuvos, kuo labai abejoju, jo ryšiai ir pažįstami yra kur kas įtakingesni, nei tu gali įsivaizduoti. – Nugara nubėgo šiurpas. Nebenoriu grįžti pas jį.

– O iš kur tu taip gerai žinai apie Adrianą?

– Hm, gudri... – Matas gurkštelėjo alaus. – Aš su Adrianu esu kur kas ilgiau pažįstamas, nei Kopas. Galima sakyti, buvome geriausi draugai nuo vaikystės.

– Kas nutiko?

– Iš pradžių viskas buvo gerai. Aš studijavau mediciną, jis galvojo verslą po verslo. Aš per savo mokslus įklimpau į skolas – jis pradėjo krautis turtus.

Kai skolos pasidarė tokios didelės, kad nebeįstengiau jų mokėti, kreipiausi pagalbos į seną draugą. Šis, be abejonės, sutiko man padėti. Tik tuomet nežinojau, jog nuo vilko užšoksiu ant meškos. Žinoma, visas skolas sumokėjau jau kitą dieną. Man netgi liko pinigų sau, kad galėčiau nusipirkti automobilį ir į priekį sumokėti už buto nuomą.

– Bet? – paklausiau nekantraudama.

– Bet už viską turėjau atidirbti. Mažai ką žinojau apie jo „verslą“. Tačiau ir kur dėtis neturėjau. Privalėjau kaip nors atsilyginti. Tad nuo pat antro medicinos kurso tapau jo asmeniniu gydytoju. Deja, gydžiau ne slogą ir net ne plaučių uždegimą. Tiesą sakant, nė karto nesu gydęs paties Adriano. Gydžiau jo pašautus darbuotojus, traukiau kulkas, lopiau pjūvius, dezinfekavau Adriano nukankintų priešų žaizdas, amputavau galūnes ir dariau valymus jo moterims... – Matas nutilo. Galėjau girdėti, kaip jo balsas užlūžo. – Kita vertus, pjaustydamas jo įkaitus, puikiai išmokau naudotis pjūkle, – nusijuokė garsiai, mėgindamas nukreipti mintis kitur.

– Ir kaip – tu dabar sėdi čia ir jam nedirbi?

– Pabaigęs mokslus, atidaviau skolą jam. Kadangi buvome draugai, abu sutarėme, kad tiek metų, kiek

dirbau pas jį, buvo pakankamai gražinti skolai. Todėl jis mane paleido. Nenoromis, bet paleido.

– Ir dabar jūs palaikote ryšį? – nežinojau, ar Matu galima pasitikėti išgirdus tokį pasakojimą. Galbūt jis informavo Adrianą, kol ieškojo man drabužių.

– Ne. Tiesą sakant, mūsų draugystė nutrūko tada, kai iš tikro sužinojau, kuo jis verčiasi. Gaila, negalėjau nuo jo pabėgti anksčiau. Juk niekas nenori užsitraukti mafijos boso nemalonės. – Matas nužvelgė mane taip, lyg man siaubingai nesisektų, ir vėl gurkštelėjo alaus.

– O kaip su Neitu tapot draugais?

– Iš kur žinai jo vardą? – nusistebėjo Matas.

– Jis pats man pasakė.

– Keista, – Matas sėdėjo suraukęs antakius, o jo akys bėgiojo po kambarį, lyg ieškotų atsakymo į kokį nors klausimą.

– Tai kaip judu tapot draugais? – priminiau savo klausimą.

– Galbūt papasakosiu kitą kartą, – pasakė jis išgirdęs atsiveriant vonios duris.

Į svetainę atėjo Neitas. Ir nors jis buvo švaresnis ir nejautė skausmo dėl vaistų, jo sužeidimai atrode tikrai nekaip, o akys pavargusios. Jam žūtbut reikėjo pailsėti.

– Kaip tu? – paklausiau Neitui priėjus prie manęs arčiau.

– Norėčiau atostogų, – nusišypsojo ir uždėjo ranką man ant peties. – Matai, ačiū tau už pagalbą, bet dabar jau turėsime keliauti. Nenoriu sukelti papildomų rūpesčių tau.

– Nesukeli, – nusišypsojo. – Imk, – ištiesė nedidelį maišelį Neito link, – tau šito prireiks.

Iš Mato namų išėjome labai greitai. Beveik bėgte nubėgome į automobilį. Šį kartą vairavo Neitas. Jo vairuojamas automobilis lyg atgijo. Nors prieš tai man su juo labai sunkiai sekėsi sutarti.

Neitas nardė miesto gatvėmis taip įgudusiai, jog būčiau prisiekusi, kad jis viršija greitį. Bet pažiūrėjus į spidometrą, šis terodė penkiasdešimt penkis.

Nepažinojau miesto, kuriame važinėjome, bet kai kurie kelio ženklai išdavė, jog tai Kėdainiai. Abejoju, ar esu čia kada buvusi. Žinau, ne kartą pravažiavau pro šalį, bet niekada taip ir neužsukau apsidairyti.

– Kur mes važiuojam? – paklausiau Neitui sustojus prie raudono šviesoforo signalo.

– Į viešbutį. Negalim grįžti į mano butą. Neabejoju, kad Adrianas ten ieškos pirmiausia. – Įsijungė žalias šviesoforo signalas. Neitas ėmė važiuoti ir toliau

mąstė garsiai: – Matas įdėjo šiek tiek grynųjų. Banko kortele taip pat negaliu naudotis... Be to, jos ir neturiu.

– Ką dar įdėjo Matas? – girdėjau, kaip tame maišelyje kažkas barška.

– Morfino. Tokiam skausmui paprastas ibupromas nepadės, – kreivai šyptelėjo.

Viešbutis buvo nedidelis, apsuptas gyvenamųjų pastatų ir gan nuošalioje gatvėje. Abu užsimaukšlinę gobtuvus nuėjome į vidų ir užsisakėme kambarį savaitei. Neitas sumokėjo grynaisiais ir pasiėmė raktą.

Kambarys buvo antrame aukšte. Neiškirtinis, paprastas viešbučio numeris. Nedidelė svetainė, miegamasis, vonios kambarys ir spinta, į kurią neturėjome ko padėti.

– Namai, namučiai, – pasakė sarkastiškai.

– Daug geriau nei ligoninė.

– Menkas pasiekimas, – Neitas padėjęs kambario raktą atsisėdo ant fotelio. Apimta paranojos užtraukiau užuolaidas ir užrakinau duris. – Gal galėtum paskambinti ir užsakyti mums maisto? Ir paprašyk, kad atneštų į kambarį.

– Gerai, – padariau kaip liepta. Ne vieno Neito skrandis grojo maršą. Bandžiau prisiminti, kada paskutinį kartą valgiau, ir man nepavyko.

Skaitykite likusius
234 iš **256** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Jis apsaugos mylimą moterį.
Net jei teks dėl to paaukoti savo laisvę...

Policijos ieškomo narkotikų prekeivio Adriano kalintai Lėjai atrodo, kad jos svajonės niekada neišsipildys, kad jai nelemta išsivaduoti iš žiauraus nusikaltėlio gniaužtų, tačiau štai – ji kartu su Kopu (kurio tikrasis vardas Neitas) gali įkvėpti saldaus laisvės oro! Deja, tik trumpam, nes Neitas sužeistas, o tai apsunkina slapstymąsi – ginkluoti vyrai neatsilieka, o įsimylėjėliai gali pasikliauti tik savimi.

Suvokusi, kad ne tik jai ir Neitui, bet ir jos draugei Natalijai gresia pavojus, Lėja puola į neviltį. Tačiau Neitas, pasiryžęs atskleisti savo praeities paslaptis, pasiūlo netikėtą išeitį. Dar būdamas paaugliu jis paliko tėvų namus ir dabar nemato kitos išeities – tik nuleidus galvą sugrįžti. Juk jo tėvas – lygiavertis Adriano konkurentas...

Deja, planas žlunga. Neitas lieka vienas su Lėja ir Natalija, kurias privalo žūtbūt apsaugoti. Nelaimingas atsitiktinumas nulemia tai, kad merginos vėl patenka į Adriano nelaisvę. Trokšdamas vien keršto ir grasindamas nuskriausti Nataliją, Adrianas ruošiasi kuo skubiau vesti Lėja, kuri puolusi į neviltį, ryžtasi ištarti lemingąjį „taip“.

Neitas nenuleidžia rankų – jo sumanymas rizikingas, o kaina milžiniška. Bet argi meilė Lėjai to neverta?

„Apsaugok mane“ – jau septintasis nežabotos aistros, veiksmo ir pavojų kupinas bestselerių autorės Agnės Bausienės romanas, kuris nuo pirmųjų puslapių įtrauks skaitytojus ir privers spėlioti – ar įmanoma laiminga atomazga?

AGNĖ
BAUSIENĖ <

NEŽABOTOS AISTROS IR ADRENALINO KUPINAS MEILĖS ROMANAS

Jei jums patiko Agnės Bausienės romanas „Išlaisvink mane“, privalote perskaityti ir intriguojantį šio romano tęsinį „Apsaugok mane“.

OBUOLYS
nuo 2004
www.obuolys.lt
#obuolys.lt

ISBN 978-609-484-593-2

9 786094 845932
www.obuolys.lt
Knygos pigiau, įdomybės ir įtraukos nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio
knyga

Elektroninė
knyga

Vidinio nuotrauka: © Shutterstock

Skaitantis žmogus yra gražus